

Massa de tot

Text: Anna Espinach

Il·lustracions: David Carretero

El Dani tot el dia demana. Quan entra al forn de pa, quan entra a la llibreria, quan entra al basar de sota de casa, fins i tot quan entra a la ferreteria: “Compren aquests tornavisos?”, exclama tot saltironejant, mentre assenyala l’aparador, “els comprem?! Els comprem?!”.

“Però per què el vols tu, un joc de tornavisos?!”, li pregunta el pare duent-se les mans al cap. Pel Dani, l’important és sortir d’allà amb alguna cosa. I els pares ja estan una mica tips de la situació, que es repeteix dia sí dia també. Tan tips que han decidit deixar d’anar a comprar amb ell per estalviar-se baralles. A més a més, li han proposat un tracte: li assignaran una paga setmanal de 3€. Amb els diners podrà fer el que li plagui, això sí, haurà de saber-se administrar, perquè no li donaran ni un cèntim més.

El primer dilluns que rep la setmanada, el Dani corre fins al quiosc més proper, a veure què pot comprar amb 3 €. La mare li aconsella que els guardi, així quan realment necessiti alguna cosa en podrà disposar. “Però mama! Necessito aquests cromos!”, diu el Dani mentre agafa tres sobres -un per euro-. Tres sobres de cromos de futbol que demà ja no sabrà ni on són, perquè el futbol, al Dani, no li fa ni fred ni calor.

Així van passant les setmanes. Al Dani li sembla meravellós poder-se comprar un cotxe -que deixa arraconat al costat dels altres 25 que té-, un candau amb combinació -que deixa de fer-li servei quan no recorda on l’ha oblidat-, una baldufa que fa llum -i que de tan poca qualitat deixa de funcionar al cap de dotze minuts-, una joguina -que es podria dir que no sap ni per a què serveix-... El Dani gasta en bestieses, en coses que creu que necessita o que li fan una il·lusió momentània, però que en realitat només són això: bestieses que entafora en calaixos... i no les torna a treure mai més.

El dia que el Dani fa 11 anys, l’àvia li dona un bitllet de 20. “M’estimo més donar-te els diners que no pas comprar-te qualsevol bestiesa”, li diu. La tieta Mercè també li ha donat un bitllet de 10, “Sumes aquests 10 als 20 de l’àvia i ja en tens 30... amb això et compres un bon regal, segur!”. Però al cap d’un parell de dies, el Dani se’n va al cine amb els seus amics per celebrar els seus 11 anys acabats d’estrenar i es gasta els diners que té... i una mica més i tot.

La fatídica tarda del cinema, els pares li han donat al Dani els diners justos per les entrades, però ell duu uns quants euros més a la butxaca, exactament 33: els 20 de l’àvia, els 10 de la tieta i els 3 de la setmanada, que entre una cosa i l’altra no s’ha gastat encara. Amb aquests 33 euros s’ha comprat tot el que ha pogut: crispetes, refresc, laminadures i, fins i tot, una samarreta de propaganda de la pel·lícula. Entre una cosa i l’altra, s’ha quedat plomat. De fet, el Marcel encara li ha hagut de deixar dos euros dels seus perquè no podia acabar de pagar el refresc gegant que s’ha demanat. Dos euros que li ha tornat el dilluns següent, tot just quan ha rebut la seva paga. “Aquesta setmana només tinc un euro”, es diu el Dani, “en què me’l podria gastar?”. Però no té temps per pensar gaire, ni tan sols en gastar. Perquè, encara que costi de creure, aquesta setmana el Dani té el cap ocupat en altres coses. Exactament en una: el concert de primavera.

El Dani toca la guitarra a l'escola de música municipal, i aquest any és el primer que toca una peça fent de solista. Per si fos poc, el tema que tocarà l'ha compost ell mateix. Està nerviós, però ha estudiat molt. Ha practicat molt. Tothom li diu que ho farà més que bé, perquè és un guitarrista fantàstic, perquè s'hi ha esforçat i perquè s'ho mereix. Però la tarda abans del recital, mentre practica, se li trenca una corda. El que faltava! I com si fos la maledicció d'una pel·lícula dolenta, després de la primera, se li trenquen les altres cinc! S'haurà d'afanyar a anar a comprar cordes noves, que no en té ni una de recanvi i la botiga deu ser a punt de tancar.

Quan el Dani li explica a la mare aquell desastre, ella li diu que no pateixi, que el durà a la botiga amb un cop de cotxe. "Has agafat els diners?", li pregunta ella. El Dani s'atura un moment, abans de sortir per la porta. "Els diners!", ni tan sols hi havia pensat. "Només em queda un euro", li respon a la seva mare. "Doncs poques cordes podràs comprar, amb només un euro, Daniel!". El nen donava per fet que la seva mare li pagaria les cordes, però aquell no era el tracte. "Vam quedar que els diners de la setmanada eren per a les teves coses... i la guitarra és cosa teva, fill". Què podia fer? Sense diners, sense cordes... i a 24 hores del gran concert. Allò sí que era una bona pífia.

L'endemà, el Dani es va llevar molt preocupat. Va anar a l'escola molt preocupat. Va anar passant el dia... molt preocupat. I, finalment, els va explicar als seus amics el gran problema. Tan bon punt ho van saber, ells li van oferir la seva ajuda. "Quant costen, les cordes noves de la teva guitarra?", li va preguntar el Pere. "Doooooncs... no ho sé, però amb 10 euros ja faria". Entre tots, no va ser difícil aconseguir els diners: els que no tenien setmanada, tenien guardiola i, al contrari que el Dani, tenien prou estalvis com per comprar cordes per a unes quantes guitarres.

A la tarda, en sortir de l'escola, una hora abans que el concert de primavera comencés, el Dani i els seus amics van córrer fins a la botiga d'instruments. Van comprar les cordes i el dependent el va ajudar a col·locar-les. Després, sense perdre ni un segon, van córrer cap a l'escola de música. El Dani va anar a preparar-se i els seus amics es van acomodar entre el públic.

L'actuació del Dani va ser un èxit. Tothom el va aplaudir, tothom el va felicitar. "Sort que els teus amics són més estalviadors que tu!", li va dir el pare. "Almenys, que això t'hagi servit per aprendre a no gastar en el que no et cal!", va seguir la mare. El Dani va mig somriure, avergonyit i va prometre que no tornaria a passar. Que tornaria els diners als seus amics tan bon punt pogués i que, a partir d'aquell dia, guardaria una part de la setmanada a la guardiola... "Però l'altra part me la podré gastar amb el que vulgui, oi?", va saltar ell. "Tu mateix", va riure el pare, "però jo em guardaria els diners per quan et faci falta alguna cosa... Qui sap si el pròxim cop te'ls podrem deixar nosaltres!". Sí, seria millor deixar de malgastar, estalviar i, de passada, deixar d'omplir els calaixos amb bestieses! "A berenar, però, avui convidem nosaltres!", va cridar la mare del Dani, contenta. Un bon berenar per acabar un bon dia.

Fi

La guia de la salut i el benestar per als teus fills

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/>) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

SJJD

Sant Joan de Déu
Barcelona · Hospital